

[Bjørner.]

haabentlig bliver mere normale end dem, vi har haft i den Tid, den gældende Funktionærlov har eksisteret. Saa burde man optage Loven til Revision i Løbet af et Aaremaal, f. Eks. 5 Aar.

De Ændringer, Lovforslaget indeholder, som tilsigter en Forbedring af Funktionærernes Retsstilling i Tilfælde af Militærindkaldelse, Giftermaal og Svangerskab, er vi enige i. Derimod mener vi, at en mindre Ændring af § 9 vedrørende de Handelsrejsende vilde være paa sin Plads. Tidligere Talere har nævnt dette Forhold, og jeg for mit Vedkommende er enig i, at en Udformning af § 9 i Overensstemmelse med den Mindretalsbetænkning, der er afgivet af Holm og Anker Lau, vilde være at foretrække for den foreslaaede Formulering.

Jeg har en væsentlig Indvending at gøre mod § 14, den Paragraf, der drejer sig om Avertering. Det hedder i Stk. 1, at det er forbudt ved Avertering at angive, at militærfri Arbejdskraft vil blive foretrukket. Det finder jeg helt urimeligt, da man vel ikke kan forbyde en Principal kun at antage Folk, der er fri for Militærtjeneste. Det kan ogsaa være et Spørgsmaal om en økonomisk Nødvendighed for Principalen, saa det forekommer mig helt hen i Vejret, at denne Betingelse ikke maa komme til Udtryk i en Annonce. I Tilfælde, hvor Principalen kun ønsker at ansætte en militærfri Mand, undgaar man, naar det nævnes i Annoncen, at en Masse unge Mennesker spilder Papir og Frimærker paa Ansøgninger, om hvilke man paa Forhaand ved, at de ikke kan imødekommes. Dette mærkelige Indgreb i Folks Ret til at skrive en vejledende og ikke en villledende Annonce, er medtaget i Lovforslaget efter Henvendelse fra Soldater- og Marineforeningernes Forsorgsudvalg. Man gaar ud fra, at Værnepligt skaber Vanskeligheder for den værnepligtiges Ansættelse, og saa slutter man, at Vanskelighederne bliver mindre, hvis blot denne Kendsgerning skjules. Det forekommer mig, at en saadan Strudsetaktik ikke kan være tilstrækkelig Begrundelse for at foreskrive Folk, hvorledes de skal opstille deres Annoncer. En lignende Betragtning kunde man gøre gældende med Hensyn til Stk. 2 i § 14, men her er der dog givet en bedre Motivering, nemlig at disse Annoncer om Kapitalindsud ofte fører til Misbrug; det er en ny Barnepigeforanstaltning, men det kan være, den er nødvendig. Det er altsaa navnlig Stk. 1 i § 14, jeg synes er en Fejl

ved Lovforslaget. Jeg haaber, den kan forsvinde i Udvalget.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg tilsige Retsforbundets Støtte til en hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

Anker Lau: Da jeg har siddet i det Udvalg, som har udarbejdet det foreliggende Lovforslag, og saaledes i det væsentligste har givet Tilslutning til de Principper, det bygger paa, vil der næppe for mig være Grund til at gaa i Detailler vedrørende de enkelte Paragraffer, især ikke da de foregaaende Talere vistnok har sagt alt det, der i Virkeligheden kan siges om disse forskellige Paragraffer og om Ændringerne i Forhold til den gældende Lov. Jeg vil derfor foretrække i Stedet at sige lidt om hele Baggrunden for det Problem, som vi søger at løse her, men forinden har jeg lige et Par Bemærkninger til to af de tidligere ærede Ordførere.

Den ene er i Anledning af det ærede Medlem Hr. Hauchs Udtalelse om, at der skulde være visse Selskaber, som har nogle Regulativer, der forbyder deres Funktionærer i deres Fritid at overtage et Hverv af privat eller offentlig Karakter, lønnet eller ulønnet. Jeg har ikke været bekendt med, at noget saadant har fundet Sted, før jeg hørte det i Dag, men jeg maa erkende, at jeg troede, det var noget, som hørte Fortiden til. At man fra en Arbejdsgivers Side vil forsøge at administrere en Funktionærs Fritid og Interesser i en saadan Grad, at han skal indhente Direktørens Tilladelse, oven i Købet skriftligt, til at påtage sig et Hverv, som han interesserer sig for, synes jeg, jeg maa give det ærede Medlem Hr. Hauch fuldkommen Ret i, vil være et Spørgsmaal, der er værd at tage op i det kommende Udvalg, hvis det skal løse sin Opgave tilfredsstillende.

Til det ærede Medlem Hr. Bjørner har jeg den lille Bemærkning, at jeg beklager at maatte indrømme, at vi ikke ogsaa i Kommissionen har behandlet Grundskyld, det har vi glemt, men vi kan maaske tage Drøftelsen op i det kommende Udvalg.

Funktionærproblemet er i Virkeligheden som saa mange andre Problemer en Følge af, at man i 1930—32 forlod den liberale Økonomi og gik over til den saakaldte Planøkonomi.

I Udvalgets Betænkning hedder det — med Formandens Tilladelse —:

„... at Begrundelsen for denne Lovgivning maa søges i den Linie, som den økonomiske Udvikling har fulgt med Stor-